

בס"ד

Purim Katan:

Is there An Obligation To Eat A *סעודה*? Give *משלוח מנות*?
Be Extra Happy?

Thursday Night Live

Congregation Ohr Torah

Thursday 2/14/19

Which אדר is the עיקר? When do you do a Bar Mitzvah and when do you keep a Yahrtzeit?

1) שולחן ערוך אורח חיים סימן נה סעיף י

אם נער אחד נולד בכ"ט לאדר ראשון משנה מעוברת, ונער אחד נולד באדר שני באחד בו, ושנת י"ג אינה מעוברת, אותו שנולד בכ"ט לאדר הראשון צריך להמתין עד כ"ט לאדר בשנת י"ג להיות בן י"ג שנה, ואותו שנולד אחריו באחד באדר השני יהיה בן י"ג שנה כיון שהגיע אחד באדר של שנת י"ג. הגה: ומי שנולד באדר ונעשה בר מצוה בשנת העיבור, אינו נעשה בר מצוה עד אדר השני

2) שולחן ערוך אורח חיים סימן תקסח סעיף ז

כשאירע יום שמת אביו או אמו באדר, והשנה מעוברת, יתענה באדר ב'. הגה: ויש אומרים דיתענה בראשון (מהר"ל ומהר"י מינץ), אם לא שמת בשנת העיבור באדר שני דאז נוהגים להתענות בשני וכן המנהג להתענות בראשון, מיהו יש מחמירין להתענות בשניהם (פסקי מהר"י בשם מהר"י מולין)

Why do we lein מגילה during אדר שני? Is there anything to אדר ראשון?

3) תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ו עמוד ב

משנה. קראו את המגילה באדר הראשון ונתעברה השנה - קורין אותה באדר שני. אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה, ומתנות לאביונים

גמרא. הא לענין סדר פרשיות - זה וזה שוין. מני מתניתין? לא תנא קמא, ולא רבי אליעזר ברבי יוסי, ולא רבן שמעון בן גמליאל. דתניא: קראו את המגילה באדר הראשון ונתעברה השנה - קורין אותה באדר השני, (1) שכל מצות שנוהגות בשני נוהגות בראשון חוץ ממקרא מגילה. רבי אליעזר ברבי יוסי אומר: אין קורין אותה באדר השני, (2) שכל מצות שנוהגות בשני נוהגות בראשון. רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי יוסי: אף קורין אותה באדר השני, (3) שכל מצות שנוהגות בשני אין נוהגות בראשון. ושוין בהספד ובתענית שאסורין בזה ובזה... אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יוחנן: הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל שאמר משום רבי יוסי. אמר רבי יוחנן: ושניהם מקרא אחד דרשו: בכל שנה ושנה. רבי אליעזר ברבי יוסי סבר: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אדר הסמוך לשבט - אף כאן אדר הסמוך לשבט, ורבן שמעון בן גמליאל סבר: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אדר הסמוך לניסן - אף כאן אדר הסמוך לניסן. בשלמא רבי אליעזר ברבי יוסי - מסתבר טעמא, דאין מעבירין על המצות, אלא רבן שמעון בן גמליאל מאי טעמא? - אמר רבי טבי: טעמא דרבי שמעון בן גמליאל מסמך גאולה לגאולה עדיף. רבי אלעזר אומר: טעמא דרבן שמעון בן גמליאל מהכא, דכתיב לקים את אגרת הפרים הזאת השנית.

4) שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן רח

ומ"ש דפורים וחנוכה וכל ימי מגילת תענית לעשות זכר לנס ממות לחיים הוא דאורייתא ממש מק"ו כדאיתא פ"ק דמגילה, יעיין רמב"ן סוף שרש ב', מכל מקום היינו לעשות שום זכר לנס, אבל איכות וכמות הזכרון ההוא הוא מדרבנן, כגון קריאת מגלה ומשלוח מנות והדלקת נרות בחנוכה הכל מדרבנן, אבל לעשות שום זכר קצת ולכל הפחות לאסרו בהספד ותענית הוא דאורייתא מק"ו הנ"ל. ובזה נתיישב לי מ"ט וסברא

לאסור בהספד ותענית בי"ד וט"ו באדר הראשון, ממה נפשך אם אין עושין אותו פורים ממש מה ענין לאוסרו בהספד ותענית. והנה בלא"ה נמי צריך עיון מה ראו באמת לקבוע פורים בשני משום מסמך גאולה לגאולה עדיף, הלא זריזין מקדימין למצות ואין מעבירין על המצות עדיף מעשות מצוה מן המובחר כמבואר בתשו' רדב"ז [הישנות סי' י"ג] ותשובת ח"צ סי' ק"ו ומשנה למלך הל' מגלה פ"א הל' י"א. ומיהו לזה י"ל דוקא במצוה שכבר מוטל עליו יש לו לזרו ולהקדים ולא להמתין, אבל מצוה שאנו מקבלים עלינו תחלה ועדיין לא נתחייבנו בה, לא שייך כל כך זריזין וטוב לקבוע ביום המובחר והיינו מסמך גאולה לגאולה, ואך לפי הנחה שהנחנו שעכ"פ מדאורייתא מחוייבים לעשות שום זכר לכל הפחות לאוסרו בהספד ותענית, א"כ מחוייבים לעשות מיד באדר הראשון משום אין מעבירין על המצות ובזה מודה ר' שמעון בן גמליאל לר' אלעזר ב"ר שמעון, אך מה שהוספנו אנחנו מגלה ושמחה ומשלוח מנות אנחנו קובעים ביום המובחר בשני למיסמך גאולה לגאולה, ועיינן כל זה פ"ק דמגלה וי"ו ע"ב ויובנו דברי כי הקצרת

Is there an obligation to have a סעודה on ראשון? Can we bring a proof from the Gemara?

5) הר"ן על הרי"ף מסכת מגילה דף ג עמוד ב

אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים. נ"ל דהיינו טעמא דלא אמר נמי סעודת פורים משום דמסקי' בגמ' דלענין הספד ותענית זה וזה שוין כלומר שאסורין בזה ובזה ואסור בהספד ותענית משמחה ומשתה נפיק כדאמרי' בגמ' [דף ה ב] שמחה מלמד שאסור בהספד משתה מלמד שאסור בתענית והיינו עיקר חיוביה דסעודה יתירה דאמרינן מיחייב איניש לבסומי בפוריא או אפשר דאמרי' דמדרבנן בעלמא הוא ולא מעיקר חיובא הוא וקרוב הדבר גם כן שראוי להרבות בסעודה בי"ד שבאראשון

6) תוספות מסכת מגילה דף ו עמוד ב

ויש שנוהגין לעשות ימי משתה ושמחה בארבעה עשר ובחמשה עשר של אדר הראשון וריהטא דמתניתין נמי משמע כן מדקאמר אלא מקרא מגילה בלבד ומתנות עניים מכלל דלענין משתה ושמחה זה וזה שוין ולא נהירא דהא אמרינן בגמרא הא לענין הספד ותענית זה וזה שוין מכלל דשמחה ומשתה ליכא דע"כ לא תליא הא בהא דאי תליא הא בהא לאשמעינן דמשתה ושמחה נהגו בהו וממילא נאסר בהספד דהא הימים האמורים במגילת תענית האסורים בהספד אין בהן משתה ושמחה וכן הלכה שאין צריך להחמיר לעשות משתה ושמחה באדר הראשון

How do we pasken?

7) בית יוסף

ועכשיו לא נהגו להרבות בסעודה לא בי"ד ולא בט"ו שבאדר הראשון

8) שולחן ערוך אורח חיים סימן תרצו

יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם, ואין אומרים מזמור יענך ה' ביום צרה, ואסור בהספד ותענית; אבל שאר דברים אין נוהגים בהם; וי"א דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא הראשונה. י"א שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן, מ"מ ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים; וטוב לב משתה תמיד (משלי ט"ו, ט"ו)

9 משנה ברורה סימן תרצז

(ה) מ"מ ירבה וכו' - בהגהת תשב"ץ כתב דיש להרבות ורבינו יחיאל מפריש רגיל להרבות ולהזמין ב"א וזהו שסיים הרמ"א וטוב לב משתה תמיד היינו שטוב להרבות לכבוד הנס שנעשה בעתים הללו

י"ד אדר ראשון סעודה on סעודה

10 שו"ת חתן סופר סימן עז

Reason #2

ויוצן הכפל שם, ולפי מה דאית' בגמ' סוטה דאזתה שנה שגולד מרע"ה היתה שנה מעוברת ומשה נולד בז' אדר ראשון, וכתב הגאון מהריעצ"ץ דיום מילתו של מרע"ה ציוס י"ד אדר, ע"כ קצבו יום י"ד ליום שמחה ליהודים, וא"כ בשנה מעוברת יש לעשות ציוס י"ד שבאדר ראשון יו"ט כיון שבאדר ראשון נולד מרע"ה כדאית' בגמ' הני"ל, וא"ש לפי"ז דהצ"י צסי תרל"ז כי אפי' הנוכחים לעשות משחה ושמחה באדר ראשון אין לעשות אלא צי"ד, כיון דלא נשמע אלא מדיוקא דמתניתין, ואמרין בגמ' אין צין י"ד שבאדר ראשון וכו' ולא נזכר מט"ו, ועיי' שגולד באדר נלמחה הישועה כי המן לא ידע שבז' באדר נולד משה כדאמר' בגמ', ויוס לידתו הגין על ישראל, ע"כ יש לעשות שמחה ומשחה גם באדר ראשון, ועפי"ז א"ש דנקט התנא דוקא י"ד באדר ראשון, וא"ש ג"כ פסק הש"ע עפי"י טעם הני"ל:

Reason #1

ומה שני"ל על מה שזריכין לעשות זכר לגם באדר הראשון הוא, כי בגמ' אית' לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית אדר שני, וקשה בפשט הכתוב וכו' המכרי"ל מפראג כי באזתה שנה ה"י המעשה והנס באדר ראשון ועשו צו יו"ט ואח"כ נתעברה השנה ושלחו מרדכי ואסתר שיעשו גם באדר שני פעם השנית, ולפי דברים האלה מיד בשנה הראשונה נעשה פורים באדר ראשון, ע"כ נשאר כן לעשות בכל שנת עזר עכ"פ זכר לגם באדר ראשון, וזה כונת וימי הפורים האלה זה קאי על פורים היחודים, אעפ"י שכתבה אסתר לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית גם באדר שני, מ"מ עיקר המעשה והנס ה"י באדר ראשון.

Reason #3

עוד י"ל טעם עפי"י דאמרין בגמ' משחה ושמחה קיבלו עליהו יו"ט לא קיבלו עליהו, דמרדכי ואסתר ראו לעשות גם זכר לקבלת התורה צלון שהיתה צימים ההם, כי המשחה והשמחה היא זכר להלכה ממות לחיים וראו שיהיה היו"ט זכר לקבלת התורה, והם לא ראו לקבל עליהם יו"ט, כי אז לא יהי היכר למשחה ושמחה, לכן בשנה מעוברת שיש שתי אדר אז אפשר לעשות זכר לשניהם, לכן עושין יו"ט גם באדר ראשון זכר ליו"ט שראו לעשות משום קבלת התורה, ובהא לא שייך מסמך גאולה לגאולה, דסמיכת גאולה לגאולה לא שייך אלא לענין הצלת נפשות ממיחה לחיים, אבל לענין יו"ט זכר לקבלת התורה שפיר אמרי' אין מעצירין על המצות וריזין מקדימין:

11) הר"ן על הרי"ף מסכת מגילה דף ג עמוד ב

אבל לענין לשלוח מנות כיון דדמו למתנות לאביונים דליתנהו אלא בשני משמע נמי דאף משלוח מנות אינו אלא בשני ואע"פ שהמקדימין לקרות נותנין מתנות לאביונים ביום קריאתם ואינם שולחים מנות שאני התם דלא עבדי סעודה

12) תפארת ישראל - יכין מסכת מגילה פרק א

כח) ומתנות לאביונים. וה"ה שלוח מנות אלא רבותא קמ"ל אף דמפסיד עי"ז, וכ"ש שלוח מנות דאפשר להחליף עם חבירו, הא להספד ותענית שוין באיסור

13) כתב סופר פרשת תצוה

הרמ"א נסוק ש"ע אר"ח צפונתא חי ורכי' צפונתא צפורים קטן ונציא הקרא ועוב לב
ונשתה חנויד ועיי' אלי' רבה ונ"ש ע"ז, וכל הכה החוספה ודייקי' וולסון ונחלי'
אין צין אלא ווקרא ונגלה ונחכות לאציוכים ונשוע דונשתה ונשתה שווי' צזה ונזה, והיא
השיטה שנוחתי להרבות עכ"פ קלה נמשחה ונשתה צפ"ק, ול"ע צפלות ונכות ונח דינו
דב"כ לא חנוור צנחתי, ונלחתי רחיתי צר"ן והציאו צ"י שהרביש צזה שכתב דנושלות
ונחה אין ונחויב דכלל ונחכות לאציוכים הוא דקחתי אין צין רק ונ"ו ונחתי' לאציוכי'
ונשלות ונכות בכלל, ול"ע דנחוספ' לא דיבר ונח כלום, אבל לולי הר"ן הי' נכחה לי לומר
ע"פ שנסבירים דנשלות ונכות שייך לקעודה כרעים האהובים צעת שנוחתי יושבי' ואוכלי'
נשלחי' זה לזה ונחך הסעודה כן הדבר הזה, ובאונת ונחא צפ"ע דווי שאינו קועד לעלוו
אינו ונחויב לשלות ונכות היינו עננחא כי העיקר כיתקן ע"פ הטעמי' הכ"ל ושייך לנשתה
ונשתה, ונשתה אחי שפיר דחוספה לא הקר רק על נשתה ונשתה ונחילא הא דשלות
ונכות צהא חלי' חייב צנשתה חייב לשלות ונכות ככ"ל ולפ"ז ווי שנוחתי להרבות צנשתה
יתנהג ג"כ לשלות ונכות ולא יאחו המצב צפני ראשין להחענג נפשו ולא יתחכה אחרי' ווי
שלבנו רע להכו' אחרי' לא ירבו צנשתה לעלוו ג"כ והיינו דוקיי' ועוב לב שאין לבו רעה
לנכות אחרי' ונשתה חנויד ונקבל עליו חנורת הסוסקים וק"ל:

Are there other practical applications of שמחה on פורים קטן? Davening and An Avel davening for the Amud

14) בית יוסף

ועכשיו לא נהגו להרבות בסעודה לא בי"ד ולא בט"ו שבאדר הראשון ומכל מקום נוהגים שלא ליפול על פניהם ושלא לומר מזמור יענך יי' ביום צרה (תהלים כ) משום דיומי נס והצלה הם

15) שלחן ערוך שם

יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם, ואין אומרים מזמור יענך ה' ביום צרה, ואסור בהספד ותענית; אבל שאר דברים אין נוהגים בהם; וי"א דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא הראשונה.

16) משנה ברורה סימן תרצז

(א) ראשון - ולכו"ע אין אומרים על הניסים כיון דאין קורין המגילה ואם אמרו אין מחזירין אותו
(ב) יענך - ואין אומרים א"א בפורים קטן ב' הימים דלמנצח יענך וא"א שווים המה.

17) חשוקי חמד מגילה דף ו עמוד ב

האם מרבים בשמחה גם באדר ראשון

שאלה. נאמר במסכת תענית (דף כט ע"א) אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב, כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה, ויש להסתפק בשנה מעוברת אם דין זה הוא גם באדר ראשון, או רק באדר שני?

תשובה. כתב המשנ"ב (סימן תרצז סק"א) שמי שטעה באדר ראשון ואמר בפורים קטן בשמונה עשרה על הנסים, אין מחזירין אותו, והטעם כתב השער הציון (סק"ב) דמדנא היה ראוי לעשות פורים באדר ראשון כמש"כ הפוסקים, אלא שמסמך גאולה לגאולה עדיף, א"כ הוי מענין המאורע. [הגאון מרן בעל הקהלות יעקב זצ"ל נשאל אם מותר לאבל לעבור לפני התיבה בפורים קטן, וענה במושכל ראשון שאסור, כיון שאין בין אדר ראשון לשני אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים בלבד, אולם אח"כ אמר שבפורים אסור רק משום השמחה יתירה, אבל בפורים קטן מותר]. והגר"ש דבליצקי שליט"א אמר שתלוי בב' השיטות ברמ"א (סימן תרצז) אם יש דין של שמחה בפורים קטן, שיי"א שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון, וכתב הרמ"א ואין נוהגין כן, מ"מ ירבה קצת בסעודה. ודעת מו"ח מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א נוטה שמרבים בשמחה הכוונה לאדר שני, וכן משמע בשו"ת חתם סופר (סימן קסג) שכתב מי שנעשה לו נס באדר, יעשה ההודיה באדר השני...אולם נראה דלענין שמחה מודה החת"ס שיש גם באדר ראשון...לסיכום: לשיטת החת"ס אולי מרבים בשמחה גם באדר ראשון, וצ"ע

The power, potency and sanctity of the day

18) נטעי גבריאל פורים הלכות פורים

י. בפורים קטן יש ג"כ מעלת וקדושת היום של פורים יח).

יח) מפי כ"ק אדמו"ר מצאנו קלויזענבורג זצ"ל, שהרי אחז"ל (מגילה דף ז' ע"ב) אין בין אדר א' לב' אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים, משמע דבשאר הדינים הם שווים, נמצא דכל המעלות שיש בפורים, כידוע מספה"ק שנחשב כיוה"כ וכו', שייך גם בפורים קטן, עכ"ל. וכ"כ בספר פרי צדיק כי ביום זה שהוא זמן מחיית עמלק יכולים לבער הרע מלב כסיל ולהיות אף לב טוב, ויכולים להרגיש היחוד והשמחה בלב. ובזה שוין י"ד שבאדר ראשון לי"ד שבאדר השני, וזה שסיים הרמ"א ע"ז וטוב לב משתה תמיד.

ועיין בספר אבן ישראל (גראסווארדיין תרפ"ח) דף נ"א "ושמעתי כי הרה"ק ר' מרדכי מנדבורנא זצ"ל שבאו אצלו אנשים בי"ד אדר ראשון וראו שם הרבה גרות דולקים והיה להם זאת חידוש בזה, ואמר להם מה חידוש אצליכם על הנרות מפני שהיום פורים קטן, היום יום גדול שיש הארה גדולה בעולמות העליונים".

Why does the רמ"א conclude with the words טוב לב משתה תמיד?

19) ערוך השולחן אורח חיים סימן תרצו

וטוב לב משתה תמיד עכ"ל כלומר דעיקר עבודת ד' הוא בשמחה ולכן כשכוונתו לשם מצוה היא משתה ושמחה של מצוה וד' ישמחנו בבניין בהמ"ק ובביאת הגואל צדק אמן

20) שערי תשובה סימן תרצו

ושפי' מסיים רמ"א וטוב לב משתה תמיד ועיין בר"י שכת' מור"מ ז"ל בחכמה יסד חתימה מעין פתיחה שני תמידין בכסדרן הוא פתח בריש הגהותיו שויתי ה' לנגדי תמיד וחתם וטוב לב משתה תמיד כו' ע"ש, נ"ל שלפי שרצה לסיים בדבר טוב ודבר בעתו נקט לישנא מעליא דקרא לצחות וטוב לב דהיינו שטוב שיעשה בב' האדרים משתה אפשר שזה כוונת הט"ז מה שכת' ושפיר מסיים הרמ"א כו' וכוונתו כמ"ש וגם יש רמז כי תיבת משתה טוב בגי' אדר ראשון עוד אפשר לומר לפי מש"ל סימן תר"ע בהג"ה ס"ב לענין חנוכה שי"א שיש קצת מצוה ברבוי הסעודות כו' ונוהגין לומר זמירות ותשבחות בסעודת שמרבים בהם ואז הוי סעודת מצוה ע"ש ומשם נלמד לכאן ג"כ כשירבה קצת בסעודה לצאת ידי המחמירים יש לנהוג לומר זמירות ותשבחות שאז בודאי הוא סעודת מצוה ולרמוז לזה מסיים וטוב לב משתה תמיד והוא עפ"י מה דאמרינן בעירוכין דף י"א מנין לעיקר שירה מה"ת כו' איזה עבודה שהוא בשמחה ובטוב לב הוי אומר זה שירה וע"ש ברש"י דמייטי מישעיה ס"ה הנה עבדי ירונו מטוב לב וע"ש בתוס' דאשכחן נמי גבי ד"ת שכת' רש"י ברות שיש במדרש וייטב לבו בד"ת וכן בשבת דף ס"ג ויטיב לבך על תלמוד תורה אלא דלא כתיבא בהדיא ע"ש ולזה אמר וטוב לב משתה תמיד כלו' שבטוב לב דהיינו שירות ותשבחות וד"ת משתה תמיד

The word עבודת ה', which appears many times in Torah thought is the key to תמיד

21) שולחן ערוך אורח חיים בבקר סימן א

יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר... הגה: שויתי ה' לנגדי תמיד (תהילים טז, ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים

22) ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה כד

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כחו. וכל החולאת הבאין על האדם, כולם באין רק מקילקול השמחה

23) ויקרא פרשת צו פרק ו

(ו) אֲשֶׁר תִּמְיַד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּהֵן

24) שפת אמת ויקרא פרשת צו

בפסוק היא העולה על מוקדה כו' וביער עליה כו' עצים כו' אש תמיד תוקד כו'. ידוע מדברי קדשו של הבעש"ט כי צריך להיות תמיד נקודה התלהבות בלב איש ישראל. וע"ז נאמר אש תמיד תוקד. המזבח רמז על הלב. ותמיד אינו דייקא בזמן אבל צריך להיות התלהבות על תמיד. וכשמקבל על עצמו בכל לב ונפש שלא ישתנה אז לא תכבה. וכשהתלהבות הוא כראוי ממילא מחשבה רעה העולה על הלב נשרפת בהבל הלב כהמס דונג מפני אש כו'. וע"י שנשרפת מחשבה זרה בהבל הלב בא אח"כ אור חדש

כי יש הבערה ושלחבת העולה מאלי' בלב האדם ע"י התעוררות נפשו בראותו גודל חסדי השי"ת שעושה עם כל איש ישראל בכל רגע ורגע בכל הענינים וז"ש ובער כו' הכהן כו' בבוקר בבוקר. שהוא בחי' חסד ובוקר שמבורר חסדי השי"ת שחסד אל כל היום. ועל ידי התעוררות אהבה אמיתית נשרף כל מחשבות והבלים כי באמת עצה היעוצה לדחות מחשבות רעות הוא רק זה להיות התלהבות תמיד בחשק ורצון לעבודתו ית' ממילא נתבטלו כל ההבלים וזה עבודת האדם תמיד כל היום והלילה. וע"ז כשעושה המצוה יכול להיות בדביקות באמת באור התורה כנ"ל

25) הדקמה לספר עין יעקב

בן זמנא פומר מנינו ספוק כולל יותר והוא שמה ישראל ונו' בן ננס אומר
פנינו ספוק כולל יותר והוא והאבה לרעך כמון שמתון בן פוי אומר מנינו ספוק כולל
יותר והוא את סכנא אחד תעשה בברך ונו' עמד ר' פלוני על רגליו ואמר סכנא כן
פוי דמתיב ככל אשר אני מראה לותך את תבנית המעקן ונו' - וראוי להזכיר יסוד
שורש מחלוקת ג' חנאים סאלס - והנראה פ"ד סכנא כי סכנא בן זמנא פסיק גדול
בשורה יחד שכל תלוי בו הוא ידיעת האמוניות החזרניות הנרמזות בספוק שמה
ישראל - וסכנא בן ננס כי בערך אל כלל האמון הוא פיקר גדול ויותר כולל פסוח סכנא
והאבה חסד בין איש לחבירו אשר זה נרמז בס' והאבה לרעך כמון פקן קרס להלל סכנא
לפניו שוכר כוכבים א' ואמר לו ניירני פ"ת שחלמד לי השורה על רגל אחת ואמר לו
והאבה לרעך כמון - וכן פוי דקדק בזה יותר וראה כי המעשים טובים נחלקים לפי
מינים - סא' בין אדם לחבירו כמו והאבה לרעך כמון - סב' בין אדם למקום כמו מעשה
סקרנות - ולזה ייחד ספוק את סכנא אחד כי הוא מעשה סקרנות לעבודתו ית'
בעבור זה נקטעה סכנא כן פוי לפי שהוא מקבץ מעלות הדעות המתוחות ומעלה מעשה
סכנא וראיה לזה ספוק ככל אשר אני מראה לותך את תבנית המעקן כי מעשה המעקן
אשר דבר עיוני אמורי וזה וכן תבא שמהעשה וספיקו יהיו נקשרים יחד וסיהם סיהם
שמשון האדיק לומר כי מעמודי עולם אשר הניחם הקב"ה ועליהם כלאו וספיקו סס סלמס
אלה - השורה זה עיון בדעות אמוניות - עבודה עיון סקרנות סכס סללים עיון
ומעשה - ומילת חסדים הוא מעשה פסוק בין אדם לחבירו :